

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 16CoCsp/21/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1120210232
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Majerský
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1120210232.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Majerského a sudkýň JUDr. Ivany Štíftovej a Mgr. Daniely Drnákovej, v spore žalobcu:
BL PLUS, s.r.o, Prenčov 177, Prenčov, IČO: 50 798 243, zastúpeného FALIS & Partners,
s. r. o., Lermontovova 14, Bratislava, IČO: 51 769 654, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o.,
Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpenému: JUDr. Katarína Hegedúšová, advokátka,
Majerníkova 3/A, Bratislava, o zaplatenie 7.224 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti
rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 16Csp/41/2020-287, zo dňa 9.8.2021, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách konania potvrdzuje.

II. Žalobcovi priznáva proti žalovanému plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 7.224 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 7.224 eur od 10.6.2020 do zaplatenia, vo zvyšku žalobu zamietol a žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. V odôvodnení uviedol, že pôvodný žalobca S. E. sa žalobou doručenu dňa 17.6.2020 domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy spolu vo výške 7.224 eur s príslušenstvom titulom vydania bezdôvodného obohatenia, v súvislosti so zmluvami o úvere uzatvorenými medzi stranami sporu, konkrétne v súvislosti so zmluvami č. XXXXXXXXXX zo dňa 27.5.2011; č. XXXXXXXXXX zo dňa 26.8.2011; č. XXXXXXXXXX zo dňa 14.12.2011; č. XXXXXXXXXX zo dňa 29.3.2012; č. XXXXXXXXXX zo dňa 28.8.2012; č. XXXXXXXXXX zo dňa 10.4.2014; č. XXXXXXXXXX zo dňa 27.5.2014; č. XXXXXXXXXX zo dňa 12.12.2014; č. XXXXXXXXXX zo dňa 27.1.2015 a č. XXXXXXXXXX zo dňa 7.12.2015. Žalobu odôvodnil tým, že uvedené formulárove zmluvy o úvere obsahujú väčšie množstvo ustanovení, ktoré možno kvalifikovať ako neprijateľné zmluvné podmienky a ustanovení, ktoré sú v rozpore so zákonom a dobrými mravmi. Za najrozpornejšie s dobrými mravmi označil ustanovenia týkajúce sa odplaty za poskytnuté úvery (príslušný poplatok), ktorá niekoľko stonásobne preyšuje odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch, čo je v priamom rozpore s ustanovením § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na ustálenú súdnu prax uviedol, že dohodu o výške ročnej odplaty v takýchto mierach je potrebné považovať za dohodu v rozpore s dobrými mravmi, ktorá spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a ktorá hraničí s úžerou. Zároveň uviedol, že pre absenciu podstatných obligatórných náležitostí v úverových zmluvách mal žalovaný nárok len na vrátenie poskytnutej istiny. Dôvodil, že všetky označené úvery si bral ako fyzická osoba pre svoju osobnú potrebu. Špecifikoval, že zmluvou o úvere č. XXXXXXXXXX,

uzavretou dňa 27.5.2011, mu boli poskytnuté finančné prostriedky vo výške 600 eur, odplata v zmluve bola dohodnutá na sumu 500 eur (všade označená ako „príslušný poplatok“), úver mal byť splácaný v 10 mesačných splátkach po 110 eur, ročný úrok tak predstavuje 106,95 %. Zmluvou o úvere č. XXXXXXXXXX, uzavretou dňa 26.8.2011, mu boli poskytnuté finančné prostriedky vo výške 350 eur, odplata bola dohodnutá na sumu 300 eur, úver mal byť splácaný v 10 mesačných splátkach po 65 eur, ročný úrok tak predstavuje 110,17 %. Zmluvou o úvere č. XXXXXXXXXX, uzavretou dňa 14.12.2011, mu boli poskytnuté finančné prostriedky vo výške 1.400 eur, odplata bola dohodnutá na sumu 1.348 eur, úver mal byť splácaný v 12 mesačných splátkach po 229 eur, ročný úrok tak predstavuje 96,27 %. Zmluvou o úvere č. XXXXXXXXXX, uzavretou dňa 29.3.2012, mu boli poskytnuté finančné prostriedky vo výške 350 eur, odplata bola dohodnutá na sumu 300 eur, úver mal byť splácaný v 10 mesačných splátkach po 65 eur, ročný úrok tak predstavuje 110,17 %. Zmluvou o úvere č. XXXXXXXXXX, uzavretou dňa 28.8.2012, mu boli poskytnuté finančné prostriedky vo výške 2.000 eur, odplata v zmluve bola dohodnutá na sumu 1.924 eur, úver mal byť splácaný v 12 mesačných splátkach po 327 eur, ročný úrok tak predstavuje 96,17 %. Zmluvou o úvere č. XXXXXXXXXX, uzavretou dňa 10.4.2014, mu boli poskytnuté finančné prostriedky vo výške 450 eur, odplata bola dohodnutá na sumu 438 eur, úver mal byť splácaný v 12 mesačných splátkach po 74 eur, ročný úrok tak predstavuje 97,32 %. Zmluvou o úvere č. XXXXXXXXXX, uzavretou dňa 27.5.2014, mu boli poskytnuté finančné prostriedky vo výške 200 eur, odplata bola dohodnutá na sumu 170 eur, úver mal byť splácaný v 10 mesačných splátkach po 37 eur, ročný úrok tak predstavuje 109,20 %. Zmluvou o úvere č. XXXXXXXXXX, uzavretou dňa 12.12.2014, mu boli poskytnuté finančné prostriedky vo výške 900 eur, odplata v zmluve bola dohodnutá na sumu 864 eur, úver mal byť splácaný v 12 mesačných splátkach po 147 eur, ročný úrok tak predstavuje 95,99 %. Zmluvou o úvere č. XXXXXXXXXX, uzavretou dňa 27.1.2015, mu boli poskytnuté finančné prostriedky vo výške 350 eur, odplata bola dohodnutá na sumu 300 eur, úver mal byť splácaný v 10 mesačných splátkach po 65 eur, ročný úrok tak predstavuje 110,17 % a napokon zmluvou o úvere č. XXXXXXXXXX, uzavretou dňa 7.12.2015, mu boli poskytnuté finančné prostriedky vo výške 1.000 eur, odplata v zmluve bola dohodnutá na sumu 730 eur, úver mal byť splácaný v 10 mesačných splátkach po 173 eur, teda ročný úrok predstavuje výšku 93,03 %.

3. Žalobca tiež poukázal na ustanovenie § 9 ods. 2 a § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010

Z. z. o spotrebiteľských úveroch a uviedol, že zmluvy o úveroch neobsahujú údaje podľa § 9 ods. 2 písm. a), písm. f), písm. i), písm. j), písm. y) zákona 129/2010 Z. z., čo má za následok sankciu podľa § 11 ods. 1 písm. b), teda že poskytnuté úvery sa považujú za bezúročné a bez poplatkov. Mal za to, že pre absenciu podstatných obligatórných náležitostí v úverových zmluvách mal žalovaný nárok len na vrátenie ním poskytnutej istiny, teda zaplatil z jednotlivých zmlúv o úvere viac než mal žalovaný nárok. V podaní doručenom súdu dňa 7.6.2021 z dôvodu chyby v písaní a zrejmej nesprávnosti v žalobe špecifikoval, že zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zaplatil sumu 1.100 eur, tzn. o 500 eur viac; zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zaplatil sumu 680 eur, tzn. o 330 eur viac; zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zaplatil sumu 2.748 eur, tzn. o 1.348 eur viac; zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zaplatil sumu 650 eur, tzn. o 300 eur viac; zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zaplatil sumu 4.244 eur, tzn. o 2.244 eur viac; zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zaplatil sumu 888 eur, tzn. o 438 eur viac; zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zaplatil sumu 370 eur, tzn. o 170 eur viac; zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zaplatil sumu 1.764 eur, tzn. o 864 eur viac; zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zaplatil sumu 650 eur, tzn. o 300 eur viac a zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zaplatil sumu 1.730 eur, tzn. o 730 eur viac. Na strane žalovaného tak došlo k bezdôvodnému obohateniu z predmetných zmlúv o úvere a preto sa domáhal vydania bezdôvodného obohatenia podľa § 451 Občianskeho zákonníka spolu vo výške 7.224 eur. Zároveň uviedol, že sa voči žalovanému domáha i zaplata úroku z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 7.224 eur, nakoľko žalovaný ani napriek výzve dlžnú sumu nevrátil. Uplatnil si tiež náklady na vymáhanie pohľadávky vo výške 247 eur spočívajúce v predžalobnej výzve vypracovanej a zaslanej žalovanému právnym zástupcom žalobcu, vypočítané za 1 úkon podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z. (advokátska tarifa) vykonaný po 1.1.2009 v sume 237,34 eur a k tomu príslúchajúci režijný paušál v roku 2020 v sume 10,62 eura.

4. Pokiaľ ide o stručný obsah napadnutého rozsudku (§ 393 ods. 2 C. s. p.), súd prvej inštancie z dôvodu, že pôvodne označený žalobca S. E. podaním doručeným dňa 29.7.2020 podal návrh na pripustenie zmeny na strane žalobcu podľa § 80 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len C. s. p.), keďže po začatí konania na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 25.6.2020, postúpil žalovanú pohľadávku na BL PLUS, s.r.o., čo žalovanému oznámil postupca listom zo dňa 24.7.2020; uznesením

č. k. 16Csp/41/2020-75, zo dňa 5.8.2020 pripustil, aby na miesto doterajšieho žalobcu vstúpil do konania ako žalobca BL PLUS, s.r.o., Prenčov 177, Prenčov, IČO: 50 798 243.

5. Súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania zistil, že žalovaný ako veriteľ uzatvoril s právnym predchodcom žalobcu ako dlžníkom:

- dňa 27.5.2011 Zmluvu o úvere, VS (číslo zmluvy) XXXXXXXXXX, na základe ktorej žalovaný poskytol úver v sume 600 eur a dlžník sa zaviazal zaplatiť túto sumu zvýšenú o príslušný poplatok vo výške 500 eur, t. j. celkovo zaplatiť sumu 1.100 eur, v 10 mesačných splátkach po 110 eur, počnúc dňom 25.6.2011, na účet veriteľa (žalovaného). Úver bol uhradený v roku 2011, pričom podľa internetovej kalkulačky na výpočet ročného úroku a RPMN (pri zohľadnení sumy pôžičky, vrátenej sumy a dĺžky splácania) predstavuje ročná úroková miera 106,95% ročne a ročná percentuálna miera nákladov je 327,51 %;
- dňa 26.8.2011 Zmluvu o úvere, VS (číslo zmluvy) XXXXXXXXXX, na základe ktorej žalovaný poskytol úver vo výške 350 eur a dlžník sa zaviazal zaplatiť túto sumu zvýšenú o príslušný poplatok vo výške 300 eur, t. j. celkovo zaplatiť sumu 650 eur, v 10 mesačných splátkach po 65 eur, počnúc dňom 25.9.2011, na účet veriteľa (žalovaného). Úver bol uhradený v roku 2012, pričom podľa internetovej kalkulačky na výpočet ročného úroku a RPMN (pri zohľadnení sumy pôžičky, vrátenej sumy a dĺžky splácania) predstavuje ročná úroková miera 110,17 % ročne a ročná percentuálna miera nákladov je 342,43 %;
- dňa 14.12.2011 Zmluvu o úvere, VS (č. zmluvy) XXXXXXXXXX, na základe ktorej žalovaný poskytol úver vo výške 1.400 eur a dlžník sa zaviazal zaplatiť túto sumu zvýšenú o príslušný poplatok vo výške 1.348 eur, t. j. celkovo zaplatiť sumu 2.748 eur, v 12 mesačných splátkach po 229 eur, počnúc dňom 23.1.2012, na účet veriteľa (žalovaného). Úver bol uhradený v roku 2012, pričom podľa internetovej kalkulačky na výpočet ročného úroku a RPMN (pri zohľadnení sumy pôžičky, vrátenej sumy a dĺžky splácania) predstavuje ročná úroková miera 96,27 % ročne a ročná percentuálna miera nákladov je 301,65 %;
- dňa 29.3.2012 Zmluvu o úvere, VS (číslo zmluvy) XXXXXXXXXX, na základe ktorej žalovaný poskytol úver vo výške 350 eur a dlžník sa zaviazal zaplatiť túto sumu zvýšenú o príslušný poplatok vo výške 300 eur, t. j. celkovo zaplatiť sumu 650 eur, v 10 mesačných splátkach, po 65 eur, počnúc dňom 23.4.2012, na účet veriteľa (žalovaného). Úver bol uhradený v roku 2013, pričom podľa internetovej kalkulačky na výpočet ročného úroku a RPMN (pri zohľadnení sumy pôžičky, vrátenej sumy a dĺžky splácania) predstavuje ročná úroková miera 110,17 % ročne a ročná percentuálna miera nákladov je 342,43 %;
- dňa 28.8.2012 Zmluvu o úvere, VS (číslo zmluvy) XXXXXXXXXX, na základe ktorej žalovaný poskytol úver vo výške 2.000 eur a dlžník sa zaviazal zaplatiť túto sumu zvýšenú o príslušný poplatok vo výške 1.924 eur, t. j. celkovo zaplatiť sumu 3.924 eur, v 12 mesačných splátkach, po 327,- eur, počnúc dňom 23.9.2012, na účet veriteľa (žalovaného). Úver bol uhradený v roku 2013 a to vo výške 4.244 eur, pričom podľa internetovej kalkulačky na výpočet ročného úroku a RPMN (pri zohľadnení sumy pôžičky, vrátenej sumy a dĺžky splácania) predstavuje ročná úroková miera 96,19 % ročne a ročná percentuálna miera nákladov je 301,24 %;
- dňa 10.4.2014 Zmluvu o úvere, VS (číslo zmluvy) XXXXXXXXXX, na základe ktorej žalovaný poskytol úver vo výške 450 eur a dlžník sa zaviazal zaplatiť túto sumu zvýšenú o príslušný poplatok vo výške 438 eur, t. j. celkovo zaplatiť sumu 888 eur, v 12 mesačných splátkach, po 74 eur, počnúc dňom 18.5.2014 na účet veriteľa (žalovaného). Úver bol uhradený v roku 2014, pričom podľa internetovej kalkulačky na výpočet ročného úroku a RPMN (pri zohľadnení sumy pôžičky, vrátenej sumy a dĺžky splácania) predstavuje 97,32 % ročne a ročná percentuálna miera nákladov je 306,65 %;
- dňa 27.5.2014 Zmluvu o úvere, VS (číslo zmluvy) XXXXXXXXXX, na základe ktorej žalovaný poskytol úver vo výške 200 eur a dlžník sa zaviazal zaplatiť túto sumu zvýšenú o príslušný poplatok vo výške 170 eur, t. j. celkovo zaplatiť sumu 370 eur, v 10 mesačných splátkach, po 37 eur, počnúc dňom 23.6.2014, na účet veriteľa (žalovaného). Úver bol uhradený v roku 2015, pričom podľa internetovej kalkulačky na výpočet ročného úroku a RPMN (pri zohľadnení sumy pôžičky, vrátenej sumy a dĺžky splácania) predstavuje ročná úroková miera 109,20 % ročne a ročná percentuálna miera nákladov je 337,91 %;
- dňa 12.12.2014 Zmluvu o úvere, VS (číslo zmluvy) XXXXXXXXXX, na základe ktorej žalovaný poskytol úver vo výške 900 eur a dlžník sa zaviazal zaplatiť túto sumu zvýšenú o príslušný poplatok vo výške 864 eur t. j. celkovo zaplatiť sumu 1.764 eur, v 12 mesačných splátkach, po 147,- eur počnúc dňom 20.1.2015 na účet veriteľa (žalovaného). Úver bol uhradený v roku 2015, pričom podľa internetovej kalkulačky na výpočet ročného úroku a RPMN (pri zohľadnení sumy pôžičky, vrátenej sumy a dĺžky splácania) predstavuje ročná úroková miera 95,99 % ročne a ročná percentuálna miera nákladov je 300,29 %;
- dňa 27.1.2015 Zmluvu o úvere, VS (číslo zmluvy) XXXXXXXXXX, na základe ktorej žalovaný poskytol úver vo výške 350 eur a dlžník sa zaviazal zaplatiť túto sumu zvýšenú o príslušný poplatok vo výške 300 eur, t. j. celkovo zaplatiť sumu 650 eur, v 10 mesačných splátkach, po 65 eur, počnúc dňom 26.2.2015, na účet veriteľa (žalovaného). Úver bol uhradený v roku 2015, pričom podľa internetovej kalkulačky

na výpočet ročného úroku a RPMN (pri zohľadnení sumy pôžičky, vrátenej sumy a dĺžky splácania) predstavuje ročná úroková miera 110,17 % ročne a ročná percentuálna miera nákladov je 342,43 %; - dňa 7.12.2015 Zmluvu o úvere, VS (číslo zmluvy) XXXXXXXXXX, na základe ktorej žalovaný poskytol úver vo výške 1.000 eur a dlžník sa zaviazal zaplatiť túto sumu zvýšenú o príslušný poplatok vo výške 730 eur, t. j. celkovo zaplatiť sumu 1.730 eur, v 10 mesačných splátkach, po 173 eur, počnúc dňom 15.1.2016, na účet veriteľa (žalovaného). Úver bol uhradený v roku 2016, pričom podľa internetovej kalkulačky na výpočet ročného úroku a RPMN (pri zohľadnení sumy pôžičky, vrátenej sumy a dĺžky splácania) predstavuje ročná úroková miera 93,03 % ročne a ročná percentuálna miera nákladov je 267,15 %. Pri všetkých uvedených zmluvách o úvere právny predchodca žalobcu (dlžník) prehlásil, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon podnikania. V zmluve o úvere bol ako dlžník označený: S. E., F.: XX XXX XXX, K. O. XXX, zapísaný v Živnostenskom registri Okresného úradu Lučenec, číslo živnostenského reg. XXX-XXXXX a zároveň bol identifikovaný aj rodným číslom a číslom občianskeho preukazu.

6. Súd prvej inštancie ďalej zistil, že právny predchodca žalobcu listom zo dňa 4.6.2020 vyzval žalovaného na zaplatenie bezdôvodného obohatenia vo výške 7.224 eur (ako rozdielu medzi výškou poskytnutého úveru a splatenou sumou) najneskôr do 9.6.2020 a to z dôvodu, že zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXX uzatvorené medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným neobsahujú všetky podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, čo má za následok sankciu, že poskytnuté úvery sa považujú za bezúročné a bez poplatkov. Zmluvou o postúpení pohľadávky uzatvorenej podľa § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka pôvodný žalobca S. E., ako postupca, postúpil BL PLUS, s.r.o., ako postupníkovi, pohľadávku vo výške 7.224 eur, ktorá predstavuje bezdôvodné obohatenie - plnenie poskytnuté žalovanému nad zákonný rámec a vyplýva zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 27.5.2011; zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 26.8.2011; zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 14.12.2011; zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 10.4.2014; zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 27.5.2014; zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX L.o dňa 12.12.2014; zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 27.1.2015; zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 29.3.2012; zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 7.12.2015 a všetky práva s ňou spojené, ako aj príslušenstvo pohľadávky.

7. Postúpenie pohľadávky voči žalovanému oznámil žalovanému písomne listom zo dňa 24.7.2020 postupca, právny predchodca žalobcu S. E., ktorá okolnosť podľa § 524 a 526 Občianskeho zákonníka založila aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu v spore. Právny predchodca žalobcu - S. E., vypočutý v konaní ako svedok vypovedal, že žalovaného požiadal o pôžičku, zamestnankyňa žalovaného sa len spýtala v akej výške a akú pôžičku chce, vypísala papiere a dala mu ich podpísať; sám sa viac na nič nepýtal a pripravené doklady podpísal. Finančné prostriedky si bral pre vlastnú potrebu, keď dcéra išla študovať na vysokú školu, niečo potreboval do domácnosti na bežné výdaje a nie všetko zvládala platiť z výplaty. Pri podpise zmlúv o úvere predkladal živnostenský list, nakoľko to od neho vyžadovali, ale ani jeden úver si nevzal na účely podnikania. Uvedené tiež oznámil zamestnankyni žalovaného, keď sa ho opýtala na aký účel peniaze potrebuje, vždy jej uviedol, že ich potrebuje do domácnosti, že má výdavky s tým, že manželka navštevuje lekárov a dcéra ide študovať na vysokú školu.

8. Súd prvej inštancie posúdil záväzkový právny vzťah právneho predchodcu žalobcu a žalovaného založený zmluvami o úvere podľa ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. v znení platnom ku dňu uzatvorenia tej ktorej zmluvy o úvere, nakoľko zmluvy o úvere spĺňajú zákonné náležitosti spotrebiteľského úveru v zmysle § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z. Zmluvou o úvere sa žalovaný zaviazal poskytnúť právnenému predchodcovi žalobcu dohodnutý úver a právny predchodca žalobcu sa zaviazal vrátiť poskytnutý úver. Žalovaný vystupoval pri uzatváraní Zmlúv o úvere ako obchodná spoločnosť - právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti, keď podľa výpisu z obchodného registra je jeho predmetom podnikania okrem iného aj poskytovanie úverov a pôžičiek nebankovým spôsobom. Zmluvy o úvere boli uzatvorené s právnym predchodcom žalobcu ako fyzickou osobou, keď nebolo preukázané, že by úver dlžník (právny predchodca žalobcu) využíval na účely výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania. Žalovaný pri uzatváraní zmlúv o úvere naplnil legálnu definíciu veriteľa podľa § 2 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. a právny predchodca žalobcu definíciu spotrebiteľa podľa § 2 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z., teda vzhľadom na povahu subjektov, ktoré zmluvy o úvere uzatvorili, ako aj na predmet a obsah tej ktorej úverovej zmluvy mal súd prvej inštancie za to, že zmluvy je potrebné posúdiť ako

zmluvy o spotrebiteľskom úvere a na zmluvný vzťah účastníkov vzťahnuť zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom ku dňu uzatvorenia tej ktorej úverovej zmluvy. Zároveň konštatoval, že v jednotlivých zmluvách o úvere (č. XXXXXXXXXX zo dňa 27.8.2011; č. XXXXXXXXXX zo dňa 26.8.2011; č. XXXXXXXXXX zo dňa 14.12.2011; č. XXXXXXXXXX zo dňa 29.3.2012; č. XXXXXXXXXX zo dňa 28.8.2012; č. XXXXXXXXXX zo dňa 10.4.2014; č. XXXXXXXXXX zo dňa 27.5.2014; č. XXXXXXXXXX zo dňa 12.12.2014; č. XXXXXXXXXX zo dňa 27.1.2015 a č. XXXXXXXXXX zo dňa 7.12.2015) bol ak dlžník označený právny predchodca žalobcu S. E., F.: XX XXX XXX, K. O. XXX, zapísaný v Živnostenskom registri Okresného úradu Lučenec, číslo živn. reg. XXX-XXXXX a bol identifikovaný aj rodným číslom a číslom občianskeho preukazu.

9. Ku skutočnosti či v prejednávanej veci ide alebo nejde o spotrebiteľský vzťah súd prvej inštancie zdôraznil, že samotné uvedenie identifikačného čísla v údajoch o dlžníkovi popri jeho mene, priezvisku, adrese bydliska a rodnom čísle nepostačuje pre záver, že dlžník uzavrel Zmluvu o úvere ako fyzická osoba - podnikateľ. Podstatné je, na aký účel bol úver skutočne poskytnutý, pričom dôkazné bremeno na preukázanie skutočnosti, že úver bol poskytnutý na účely podnikania má žalovaný ako strana, ktorá to tvrdí. Skutočnosť, že v tej ktorej úverovej zmluve bolo uvedené IČO pri mene dlžníka neznamena bez ďalšieho, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon povolania, a že právny predchodca žalobcu úverové zmluvy uzavrel ako podnikateľ. Z výsluchu svedka, právneho predchodcu žalobcu jednoznačne vyplynulo, že finančné prostriedky nežiadal na účely podnikania, ale pre vlastnú potrebu, na výdaje spojené so zvýšenými nákladmi v jeho domácnosti, a že živnostenský list predkladal len z dôvodu, že o jeho predloženie žiadal zamestnanec žalovaného pri podpise tej ktorej úverovej zmluvy. Poukázal na tú skutočnosť, že ide o formulárovú zmluvu, ktorú žalovaný používa (používal) štandardne. Z konaní v iných obdobných veciach je známe, že žalovaný takýto postup používa, pričom je zrejmé, že práve týmto postupom sa žalovaný vyhýba aplikácii zákonov slúžiacich na ochranu spotrebiteľa, keď Európska komisia (C(2013) 2215 final) už v minulosti poukázala na túto praktiku žalovaného, ktorú používa v úmysle vyhnúť sa uplatneniu pravidiel o ochrane spotrebiteľa, pričom hrubším skúmaním problematiky zistila, že ide o nepravdivú informáciu a poskytované úvery majú spotrebiteľský charakter. Pozornosť upriamil na ustanovenie § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Uzavrel, že žalovaný nijakým spôsobom nepreukázal, že finančné prostriedky, na základe tej ktorej vyššie uvedenej úverovej zmluvy boli právnomu predchodcovi žalobcu poskytnuté na výkon povolania. Uvedenie identifikačného čísla v údajoch o dlžníkovi v zmluve nepostačuje na záver bez ďalšieho, že právny predchodca žalobcu uzavrel zmluvy o úvere ako fyzická osoba podnikateľ, pričom táto okolnosť nie je na preukázanie tvrdenia žalovaným, že nejde o spotrebiteľský vzťah, postačujúca. Dospel k záveru, že sa jedná o spotrebiteľský vzťah a to s poukazom na zákonné kritériá obsiahnuté v § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, pretože len tá skutočnosť, že je v tej ktorej zmluve uvedený ako účel poskytnutia úveru na výkon podnikania, bez ďalšieho ešte neznamená, že úver bol dlžníkovi poskytnutý na účely obchodnej činnosti, či podnikateľskej činnosti. V tejto súvislosti v zhode so žalobcom poukázal na rozhodnutia odvolacích súdov týkajúce sa nekalej obchodnej praktiky žalovaného - vyňať úverový vzťah spod účinnosti zákona o spotrebiteľských úveroch pri uzatváraní zmlúv o úvere a to na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9Co/131/2019, zo dňa 30.4.2020, rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 16Co/185/2017, zo dňa 23.8.2018, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/178/2017, zo dňa 31.5.2018, uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 8CoE/361/2014, zo dňa 5.11.2014 a rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoSr/1/2016 zo dňa 15.12.2016.

10. Súd prvej inštancie s poukazom na už uvedené posúdil uzavreté zmluvy o úvere ako zmluvy o spotrebiteľskom úvere a zmluvný vzťah účastníkov zmlúv o úvere posúdil podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Zároveň aplikáciou § 11 ods. 1 písm. b) v spojení s § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. dospel k záveru, že úver poskytnutý žalovaným právnomu predchodcovi žalobcu na základe Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 27.8.2011; č. XXXXXXXXXX zo dňa 26.8.2011; č. XXXXXXXXXX zo dňa 14.12.2011; č. XXXXXXXXXX zo dňa 29.3.2012; č. XXXXXXXXXX zo dňa 28.8.2012; č. XXXXXXXXXX zo dňa 10.4.2014; č. XXXXXXXXXX zo dňa 27.5.2014; č. XXXXXXXXXX zo dňa 12.12.2014; č. XXXXXXXXXX zo dňa 27.1.2015 a č. XXXXXXXXXX zo dňa 7.12.2015, je potrebné považovať za bezodplatný a bezúročný, keďže uvedené zmluvy o úvere neobsahujú náležitosti vymedzené v § 9 ods. 2 písmeno f), písm. i), písm. j), písm. y) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. V každej uvedenej zmluve o úvere absentoval relevantný údaj o dobe trvania zmluvy o úvere a termín konečnej splatnosti úveru [§ 9 ods. 2 písm. f)], údaj o úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú

sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru [9 ods. 2 písm. i)], údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov [§ 9 ods. 2 písm. j)] a údaj o priemernej hodnote ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere [§ 9 ods. 2 písm. y)].

11. Zároveň bol názoru, že vypočítaná úroková sadzba pri tom ktorom úvere - zmluva o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 27.8.2011 vo výške 106,95 %; zmluva o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 26.8.2011 vo výške 110,17 %; zmluva o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 14.12.2011 vo výške 96,27 %; zmluva o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 29.3.2012 vo výške 110,17 %; zmluva o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 28.8.2012 vo výške 96,17 %; zmluva o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 10.4.2014 vo výške 97,32 %; zmluva o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 27.5.2014 vo výške 109,20 %; zmluva o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 12.12.2014 vo výške 95,99 %; zmluva o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 27.1.2015 vo výške 110,17 %; č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 7.12.2015 vo výške 93,03 %, v zmluvách však neuvedená, je neplatná pre rozpor s dobrými mravmi podľa § 3 Občianskeho zákonníka. Neprimerane vysoké úroky sú v rozpore s dobrými mravmi, keď neprimeranou je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje obvyklú úrokovú mieru v dobe dojednaní. Priemerná hodnota úrokovej sadzby obdobných spotrebiteľských úverov so splatnosťou do 1 roka v čase uzavretia tej ktorej zmluvy o úvere bola podľa údajov NBS niekoľkonásobne nižšia. Keďže v zmysle uvedeného súd prvej inštancie vyhodnotil úver poskytnutý právnenmu predchodcovi žalobcu na základe uvedených zmlúv ako bezúročný a bez poplatkov, žalovanému preto patrila len suma skutočne poskytnutého úveru.

12. Súd prvej inštancie ozrejmil, že predpokladom vzniku zodpovednosti z bezdôvodného obohatenia podľa citovaného zákonného ustanovenia § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka je, aby k obohateniu vôbec došlo, a aby obohatenie bolo bezdôvodné. Ustanovenie § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka vymedzuje štyri dielčie skutkové podstaty vzniku záväzku z bezdôvodného obohatenia. Môže ísť o majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu, plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol a majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

13. V konaní mal za preukázané, že na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobcu, keďže žalovaný ako veriteľ mal voči žalobcovi ako dlžníkovi nárok len na zaplatenie skutočne poskytnutých finančných prostriedkov na základe tej ktorej zmluvy o úvere, t. j. spolu v sume 7.600 eur, keď na základe Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 27.5.2011 bol úver poskytnutý v sume 600 eur (žalobcom uhradená suma 1.100 eur, bezdôvodné obohatenie v sume 500 eur); na základe Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 26.8.2011 bol úver poskytnutý v sume 350 eur (žalobcom uhradená suma 680 eur, bezdôvodné obohatenie v sume 330 eur); na základe Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 14.12.2011 bol úver poskytnutý v sume 1.400 eur (žalobcom uhradená suma 2.748 eur, bezdôvodné obohatenie v sume 1.348 eur); na základe Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 29.3.2012 bol úver poskytnutý v sume 350 eur (žalobcom uhradená suma 650 eur, bezdôvodné obohatenie v sume 300 eur); na základe Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 28.8.2012 bol úver poskytnutý v sume 2.000 eur (žalobcom uhradená suma 4.244 eur, bezdôvodné obohatenie v sume 2.244 eur); na základe Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 10.4.2014 bol úver poskytnutý v sume 450 eur (žalobcom uhradená suma 888 eur, bezdôvodné obohatenie v sume 438 eur); na základe Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 27.5.2014 bol úver poskytnutý v sume 200 eur (žalobcom uhradená suma 370 eur, bezdôvodné obohatenie v sume 170 eur); na základe Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 12.12.2014 bol úver poskytnutý v sume 900 eur (žalobcom uhradená suma 1.764 eur, bezdôvodné obohatenie v sume 864 eur); na základe Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 27.1.2015 bol úver poskytnutý v sume 350 eur (žalobcom uhradená suma 650 eur, bezdôvodné obohatenie v sume 300 eur) a na základe Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 7.12.2015 bol úver poskytnutý v sume 1.000 eur (žalobcom uhradená suma 1.730 eur, bezdôvodné obohatenie v sume 730 eur). Žalobca uhradil žalovanému ako veriteľovi v súvislosti s uvedenými Zmluvami o úvere spolu sumu 14.824 eur, čo vyplýva z listinných dokladov predložených žalobcom, pričom uvedené sumy žalovaný nijakým spôsobom ani nesporeoval. Pretože v dôsledku absencie zákonných náležitostí zmlúv o úvere súd prvej inštancie vyhodnotil uvedené spotrebiteľské úvery ako bezúročné a bez poplatkov, žalobca mal povinnosť zaplatiť žalovanému len sumu 7.600 eur. Zaplatením sumy žalovanému spolu vo výške 14.824 eur došlo teda na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu vo výške 7.224 eur (rozdiel medzi žalobcom spolu

zaplatenou sumou 14.824 eur a sumou poskytnutých úverov žalovaným spolu vo výške 7.600 eur) a to plnením bez právneho dôvodu. Bezdôvodné obohatenie žalovaný získal na úkor žalobcu a žalovaný je tak povinný bezdôvodné obohatenie vydať.

14. K žalovaným vznesenej námietke premlčania nároku súd prvej inštancie uviedol, že premlčanie je definované ako uplynutie času ustanoveného v zákone na vykonanie práva, ktorý uplynul bez toho, aby sa právo bolo vykonalo, v dôsledku čoho povinný subjekt môže čeliť súdnemu uplatneniu práva námietkou premlčania. Dôvodné vznesenie námietky premlčania v civilnom konaní má za následok zánik nároku patriaceho k obsahu práva a súd nemôže oprávnenej osobe právo (nárok) priznať. Zásada hospodárnosti konania vedie k tomu, že súd prednostne posudzuje v konaní vznesenú námietku premlčania bez potreby vykonávania ďalších dôkazov na zistenie napr. výšky nároku a podobne. Premlčanie je kvalifikované ako uplynutie času, v dôsledku ktorého súdnu vymáhateľnosť možno odvrátiť námietkou. Premlčaním právo nezaniká, iba sa závažne oslabuje. Uplatnenie námietky premlčania spôsobuje zánik súdnej vymáhateľnosti, v dôsledku čoho súd premlčané právo nemôže priznať. Dôvodnosť námietky premlčania súd skúma vo vzťahu k nároku uplatnenému žalobou. Z ustanovenia § 107 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka vyplýva, že právo na vydanie bezdôvodného obohatenia sa môže premlčať tak v subjektívnej dobe (§ 107 ods. 1), ako aj v objektívnej dobe (§ 107 ods. 2). Ak sa povinný subjekt premlčania dovoľá, nemožno oprávnenej osobe právo na vydanie získaného bezdôvodného obohatenia priznať, ak márne uplynula aspoň jedna z uvedených lehôt. K bezdôvodnému obohateniu získanému plnením bez právneho dôvodu, ak právny dôvod neexistoval od začiatku, ako i z plnenia z absolútne neplatného právneho úkonu dochádza okamihom poskytnutia plnenia. Týmto okamihom je tiež určený začiatok objektívnej premlčacej doby. Subjektívna premlčacia doba začína plynúť odo dňa, keď sa postihnutý dozvedel, že plnil bez právneho dôvodu, resp. z absolútne neplatného právneho úkonu a komu plnil. O tom, že došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal sa oprávnený dozvie vtedy, keď pozná skutkové okolnosti, z ktorých možno usudzovať na získanie bezdôvodného obohatenia na jeho úkor, a to aspoň v takej výške (objektívne vyčíslenej v peniazoch), že právo na jeho vydanie možno dôvodne uplatniť na súde.

15. Pre nárok uplatnený žalobcom v prejednávanej veci založený na vydaní bezdôvodného obohatenia pri úvere, ktorý je bezúročný a bez poplatkov, teda založený na vrátení plnenia toho, čo právny predchodca žalobcu zaplatil nad rámec istiny úveru, je pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby rozhodujúci okamih, kedy oprávnený zistí také okolnosti, z ktorých možno vyvodiť, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov, čo predpokladá nadobudnutie vedomosti o tom, že v dôsledku absencie obligatórnych náležitostí zmluvy je poskytnutý úver bezúročný a bez poplatkov, teda vedomosť o obsahu práva, že zmluva neobsahuje potrebné údaje (vedomosť o obsahu zmluvy), a že oprávnený plnil nad rámec istiny úveru (vedomosť o rozsahu obohatenia). Pre posúdenie uvedeného okamihu je významné, kedy právny predchodca žalobcu preukázateľne získal informácie, na základe ktorých mohol urobiť dostatočný úsudok o tom, že jeho platby, titulom tej ktorej úverovej zmluvy, presiahli v úhrne výšku istiny úveru poskytnutej zo strany žalovaného. Tým, že splátky úveru uhradza samotný dlžník v jemu známej výške, úsudok o okamihu splatenia sumy zodpovedajúcej istiny a o tom, že dlžník platí veriteľovi nad rámec poskytnutej istiny sa dozvie okamihom, kedy uhradí splátku, ktorou poskytnutú istinu prvýkrát preplatil. V nadväznosti na uvedené právne východiská, v sporoch o vydanie bezdôvodného obohatenia na základe žalôb podaných spotrebiteľmi treba vychádzať z toho, že oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil (§ 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka), keď získa znalosť skutkových okolností, z ktorých je možné vyvodiť zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie, t. j. má k dispozícii údaje, ktoré mu umožňujú podať žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia. Skutkovými okolnosťami v prípade bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru sú tie okolnosti, ktorými spotrebiteľ sám skutkovo odôvodňuje podanú žalobu.

16. Podľa tvrdení právneho predchodcu žalobcu sa tento dozvedel o skutkových okolnostiach bezdôvodného obohatenia začiatkom roka 2020. V súvislosti s povinnosťou spotrebiteľa preukazovať úmyselné konanie žalovaného súd prvej inštancie poukázal na rozsudok Súdného dvora EÚ z 22.04.2021 vo veci C485/19, bod 65, podľa ktorého spotrebiteľ nemôže mať na účely uplatnenia svojich práv vyplývajúcich z článku 10 ods. 2 smernice 2008/48 povinnosť preukazovať úmyselnú povahu konania príslušného predajcu alebo dodávateľa. Uvedený rozsudok Súdného dvora EÚ sa týka návrhu na prejudiciálne konanie podaného Krajským súdom v Prešove dňa 25.6.2019, v rámci sporu so spoločnosťou Profí Credit Slovakia s.r.o. týkajúceho sa bezdôvodného obohatenia tej spoločnosti, ku ktorému malo dôjsť v dôsledku platby vykonanej dlžníkom na základe údajne nekalých alebo

nezákonných podmienok v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Podľa rozsudku Súdneho dvora EÚ z 22.4.2021 vo veci C485/19, zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle smernice Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, sa vzťahuje 3-ročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu.

17. Z tvrdení žalovaného, ale i z predložených listinných dokladov vyplynulo, že právny predchodca žalobcu uzatvoril Zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX dňa 27.5.2011 a úver zvýšený o príslušný poplatok uhradil v roku 2011; Zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX uzatvoril dňa 26.8.2011 a úver zvýšený o príslušný poplatok uhradil v roku 2012; Zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX uzatvoril dňa 14.12.2011 a úver zvýšený o príslušný poplatok uhradil v roku 2012; Zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX uzatvoril dňa 29.3.2012 a úver zvýšený o príslušný poplatok uhradil v roku 2013; Zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX uzatvoril dňa 28.8.2012 a úver zvýšený o príslušný poplatok uhradil v roku 2013; Zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX uzatvoril dňa 10.4.2014 a úver zvýšený o príslušný poplatok uhradil v roku 2014; Zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX uzatvoril dňa 27.5.2014 a úver zvýšený o príslušný poplatok uhradil v roku 2015; Zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX uzatvoril dňa 12.12.2014 a úver zvýšený o príslušný poplatok uhradil v roku 2015; Zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX uzatvoril dňa 27.1.2015 a úver zvýšený o príslušný poplatok uhradil v roku 2015; Zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX uzatvoril dňa 7.12.2015 a úver zvýšený o príslušný poplatok uhradil v roku 2016. Za stavu, keď bolo preukázané, že poskytnuté úvery boli úvermi spotrebiteľskými (žalovaný neuniesol dôkazné bremeno tvrdenia o opaku, žiaden dôkaz o tom, že by boli úvery poskytnuté na účely podnikania nepredložil) mal súd prvej inštancie za to, že práve uvedením skutočnosti, že predmetné úvery sa poskytli právnomu predchodcovi žalobcu pre účely podnikania, žalovaný v pripravených formulárových zmluvách toto uviedol s úmyslom vyňať zmluvy o úvere spod zákona č. 129/2010 Z. z., teda úmyselne uzavrieť so spotrebiteľom zmluvy o úvere, ktoré sa nemajú spravovať ustanoveniami zákona o spotrebiteľských úveroch, a tak uprieť právnomu predchodcovi žalobcu ochranu, ktorá mu ako slabšej strane - spotrebiteľovi patrí. Vzhľadom na uvedené potom s poukazom na úmyselné konanie žalovaného v snahe získať pre seba bezdôvodné obohatenie v rozsahu sumy prevyšujúcej poskytnutý úver, dospel súd prvej inštancie k záveru, že premlčanie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia právneho predchodcu žalobcu sa posudzuje podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka v desaťročnej premlčacej dobe, ktorá začína plynúť okamihom poskytnutia plnenia, teda poskytnutia toho ktorého úveru. Keďže na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu v sume rozdielu medzi právnom predchodcom žalobcu zaplatenou sumou, z tej ktorej zmluvy o úvere a sumou poskytnutých úverov žalovaným, k poskytnutiu ktorých došlo v období rokov 2011 až 2015 a žaloba bola podaná na súde dňa 17.6.2020, dospel k záveru, že nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčaný nie je.

18. Pretože žalobca sa voči žalovanému domáhal i zaplata úrokov z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 7.224 eur odo dňa 10.6.2020 do zaplata, súd prvej inštancie podľa § 517 ods. 1 veta prvá, ods. 2 Občianskeho zákonníka a podľa § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., priznal žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 7.244 eur odo dňa 10.6.2020 do zaplata, keď žalobca relevantne vyzval žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia výzvou zo dňa 4.6.2020 a žiadal, aby mu žalovaný bezdôvodné obohatenie zaplatil najneskôr do 9.6.2020. Podotkol, že žalovaný uplatnenú výšku úrokov z omeškania a žalobcom ustálený deň omeškania nijakým spôsobom nesporeoval. V časti uplatnených úrokov z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 7.224 eur súd prvej inštancie žalobu zamietol.

19. Dodal, že strany sporu znášajú zodpovednosť za skutkový stav a musia dokazovať svoje tvrdenia. Strany sporu musia tiež svoje tvrdenie preukázať, keď existencia tvrdenej skutočnosti je podmienená existenciou dôkaznej povinnosti, teda povinnosti strany predložiť resp. označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Nedodržanie povinnosti tvrdenia alebo dôkaznej povinnosti sa prejaví v rozhodnutí vo veci vo forme neúspechu strany v spore. Konanie je založené na kontradiktórnej zásade, podľa ktorej strana svoje tvrdenia musí preukazovať dôkazmi. Žalobca v konaní preukázal dôvodnosť uplatneného nároku na zaplata žalovanej sumy 7.224 eur s príslušenstvom titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Žalovaný v konaní neuniesol ani bremeno tvrdenia a ani dôkazné bremeno na preukázanie skutočnosti, že nárok žalobcovi na vydanie bezdôvodného obohatenia nevznikol. Žalovaný tiež

neuniesol dôkazné bremeno ohľadne popretia tvrdení žalobcu vo veci. Sumarizáciou uvedeného súd prvej inštancie považoval nárok žalobcu za dôvodný a za použitia § 3 ods. 1, § 52 ods. 1 až ods. 4, § 53 ods. 6, § 101, § 107 ods. 1, ods. 2, § 451 ods. 1, ods. 2 a § 456 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), písm. b), písm. d), § 9 ods. 1, ods. 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., § 1 ods. 1, § 1a ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. preto žalobe vyhovel a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi žalovanú sumu vo výške 7.224 eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 7.224 eur od 10.6.2020 do zaplatenia.

20. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C. s. p., teda podľa úspechu žalobcu v spore; žalobca mal v konaní len nepatrný neúspech v časti príslušenstva a preto priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

21. Proti rozsudku podal odvolanie žalovaný, ktorý žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vrátiť vec na ďalšie konanie. Podstatným zhrnutím skutkových tvrdení a právnych argumentov jeho odvolania (§ 393 ods. 2 C. s. p.) možno konštatovať, že v ňom namietal nesprávne právne posúdenie veci a nesprávne skutkové zistenia súdu prvej inštancie.

22. Žalovaný výslovne odmietol posudzovanie povinného ako spotrebiteľa. Poukázal na skutočnosť, že uzavrel so žalobcom zmluvu o úvere, na základe ktorých bol poskytnutý žalobcovi úver na účely podnikania. Žalobca v každej zmluve o úvere uviedol a aj osobitne podpísal vyhlásenie, že poskytované peňažné prostriedky budú využité na tento účel. V zmysle § 2 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch je spotrebiteľom fyzická osoba, ktorej je ponúkaný alebo bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania (resp. v neskoršej časovej verzii uvedeného ustanovenia - podľa dátumu uzavretia tej ktorej príslušnej zmluvy: „...na iný účel ako na výkon povolania alebo podnikania.“). Povinný zmluvu o úvere uzatvoril ako dlžník pod obchodným menom S. E., ako fyzická osoba - podnikateľ, označený F.: XX XXX XXX, pričom pri uzatváraní zmluvy o úvere konal v rámci predmetu svojho podnikania a finančné prostriedky boli poskytnuté na účel podnikania. Na základe vyššie uvedeného je možné posudzovať vzťah ako obchodnoprávny a nie ako spotrebiteľský, nakoľko ide o zmluvný záväzok medzi dvomi podnikateľskými subjektmi. Žalovaný zároveň poznamenal, že žalobca má ku dnešnému dňu aktívnu živnosť.

23. Žalovaný argumentoval, že zmluvné strany sa môžu dohodnúť na základe akého zákona sa ich zmluvné vzťahy v budúcnosti budú spravovať, k čomu došlo aj v predmetom spore. V zmysle Všeobecných podmienok poskytnutia úveru sa zmluvné strany dohodli na tom, že ich vzťahy sa budú spravovať ustanoveniami Obchodného zákonníka. Zmluva sa uzatvorila v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka z čoho jasne vyplýva, že iný zákon ani na daný zmluvný vzťah nie je možné aplikovať, keďže by to bolo v rozpore so zákonom. Zdôraznil, že medzi explicitne uvedenými zmluvami, ktoré sa spravujú Obchodným zákonníkom bez ohľadu na povahu účastníkov sú aj zmluvy o úvere (§ 497), pričom od tohto ustanovenia nie je možné sa odchýliť, keďže má kogentný charakter.

24. Žalovaný mal ďalej za to, že nakoľko dlžník nemienil použiť peňažné prostriedky na svoju súkromnú potrebu, nie je spotrebiteľom. Vzájomný právny vzťah účastníkov konania je teda obchodnoprávny a uplatnenie právnych noriem s cieľom ochrany spotrebiteľa nie je vôbec na mieste. Uzavreté zmluvy o úvere nemožno teda skúmať z hľadiska stanovených obsahových náležitostí zmlúv o spotrebiteľskom úvere. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere sú Všeobecné podmienky poskytnutia úveru (ďalej len „VPPÚ“), pričom priamo na prednej strane zmluvy o úvere sa uvádza, že dlžník s nimi súhlasí, sú neoddeliteľnou súčasťou tejto zmluvy, nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať. Súčasne potvrdzuje prevzatie zmluvy vrátane týchto všeobecných podmienok (na zadnej strane tejto zmluvy). VPPÚ sú tak neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere, a to nie len z formálneho hľadiska, ale aj z hľadiska ich materiálneho prevedenia, keď zmluva o úvere a VPPÚ sú vyhotovené na spojenom hárku papiera, resp. obojstranne. Je teda nepochybné, že dlžník podpisom zmluvy o úvere jednoznačne prejavuje svoju vôľu byť viazaný aj VPPÚ. Žalovaný si predložením zmluvy o úvere, ako aj VPPÚ splnil na jednej strane svoju informačnú povinnosť vo vzťahu k dlžníkovi a na strane druhej bola splnená podmienka písomnej formy zmluvy o úvere. Je toho názoru, že žalobca pri uzatváraní zmluvy nemal postavenie spotrebiteľa a skutočnosť, na čo konkrétne bol povinným následne poskytnutý úver využitý žalovaný neskúma, nakoľko je to pre neho už nepodstatná informácia. Poukázal aj na to, že dlžník navyše nemá zo žiadneho zákona informačnú povinnosť voči veriteľovi, aby preukazoval skutočné použitie finančných prostriedkov. Z titulu platnej legislatívnej úpravy preto žalovaný nie je

toho názoru, že musí vedieť či dlžník v praxi naozaj použil finančné prostriedky na rovnaký účel ako deklaroval v zmluve o úvere. Je preto potrebné akceptovať dobrú vieru, s ktorou do právneho vzťahu so žalobcom vstupoval, čo je aj v plnom súlade s judikatúrou Európskeho súdneho dvora, keď poukázal na rozhodnutie ESD, C-464/01, vo veci Z. A. proti G. T. M., v oblasti práva na ochranu spotrebiteľa, podľa ktorého pri výklade pojmu spotrebiteľ je potrebné chrániť dobrú vieru druhej strany. Ak dodávateľ koná v dobrej viere, že druhá strana nie je spotrebiteľ, nemôže sa táto osoba dovoliavať toho, že mala postavenie spotrebiteľa. Obdobne, pokiaľ spotrebiteľ predstiera, že je podnikateľom (alebo v tomto smere uvedie dodávateľa do omylu), je treba takúto obligáciu charakterizovať ako obchod, a nie spotrebiteľský záväzok, pretože je potrebné chrániť dodávateľovu dobrú vieru, pretože dobrá viera je všeobecným princípom zmluvného práva (Bundesgerichtshof, SRN, 22.12.2004, VIII ZR 91/04). Na základe uvedeného mal žalovaný za nesporné, že žalobca finančné prostriedky použil na výkon podnikania, pričom podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania, preto nemožno predmetný úver posudzovať v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalovaný dal do pozornosti na podporu uvedenej argumentácie aj zhodné závery uvedené v rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 21.2.2017, sp. zn. 14Co/975/2015. Dôležité teda je, na aký účel bol úver poskytnutý a nie na aký účel žalobca finančné prostriedky naozaj použil. Žalovaný je povinný preukázať, na aký účel boli peňažné prostriedky poskytnuté, nenesie však povinnosť preukazovať, či naozaj klient použije prostriedky na daný účel. Je nemysliteľné aby pri uzatvorení 400.000 zmlúv kontroloval každého klienta, na čo financie použije. Klient sa sám zaväzuje svojim podpisom, že prostriedky budú použité na poskytnutý účel, pričom podľa judikatúry ESD dokonca nie je spotrebiteľom ani podnikateľ konajúci mimo rámca svojho podnikania (viď rozhodnutie ESD zo dňa 14.3.1991, vo veci 361/89 (Di Pinto)).

25. Dôvodil, že vzťah Obchodného a Občianskeho zákonníka je založený na subsidiárnom základe, čo znamená, že Občiansky zákonník je vo vzťahu k Obchodnému zákonníku všeobecným a podporným právnym predpisom. Vylúčiť aplikáciu Občianskeho zákonníka ako všeobecnej občianskoprávnej úpravy možno v obchodno-právnom vzťahu pokiaľ: Obchodný zákonník danú problematiku komplexne (v danej časti) upravuje osobitným spôsobom; Obchodný zákonník vylučuje aplikáciu Občianskeho zákonníka alebo jeho konkrétneho ustanovenia, alebo ak dohoda zmluvných strán vylúči aplikáciu dispozitívneho ustanovenia Občianskeho zákonníka. V zmysle § 501 Obchodného zákonníka ods. 2 ak zmluva určuje, že úver možno použiť iba na určitý účel, môže veriteľ obmedziť poskytnutie peňažných prostriedkov iba na plnenie záväzkov dlžníka prevzatých v súvislosti s týmto účelom. Nakoľko dlžník nemienil použiť peňažné prostriedky na svoju súkromnú potrebu, nie je spotrebiteľom. Vzájomný právny vzťah účastníkov konania je teda obchodnoprávny a uplatnenie právnych noriem s cieľom ochrany spotrebiteľa nie je vôbec na mieste. Je teda bezpredmetné skúmať či zmluva o úvere obsahuje obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Nepomenovaná zmluva podľa Obchodného zákonníka si vyžaduje dostatočné vymedzenie subjektov, teda zmluvných strán, ktoré uzatvorili zmluvu a vymedzenie predmetu zmluvy. Každopádne si nevyžaduje náležitosti, ktoré uvádza žalobca vo svojich tvrdeniach. Ak strany si zvolia, že zmluvu uzatvoria ako nepomenovanú, náležitosti by sa mali teda posudzovať podľa tých, ktoré si vyžaduje najbližšie ním podobná zmluva, v tomto prípade Zmluva o úvere, ktorá je upravená v § 497 a nasl. Obchodného zákonníka a ani tam nie sú uvedené náležitosti ako uvádzanie RPMN atď. Z daného dôvodu nie je možné zmluvu považovať za bez poplatku a bezúročnú.

26. Žalovaný tiež uviedol, že úver si dlžník vzal za účelom podnikania, čím bol vyňatý spod pozitívneho vymedzenia pojmu spotrebiteľ, k čomu dal do pozornosti aj zhodný právny názor v uznesení Krajského súdu v Trnave č. k. 10CeE/70/2010-42. O spotrebiteľa ide jedine v tom prípade, ak si vzal úver na osobnú potrebu, a teda nie na účely podnikania či povolania. Ak bol teda úver výlučne na základe vyhlásenia dlžníka poskytnutý na účel podnikania, nepôjde o spotrebiteľský úver. Je potrebné tiež zdôrazniť, že dlžník podľa zmluvných vyhlásení z vlastnej vôle vstúpil do zmluvného vzťahu za účelom poskytnutia peňažných prostriedkov na výkon podnikania a toto vyhlásenie potvrdil svojim podpisom, žalovaný jeho vyhlásenie akceptoval, nijako ho neovplyvňoval, ani si nevynucoval. K podpore svojej argumentácie nespotebiteľskom charaktere uzavretých zmlúv poukázal aj na rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co/208/2013, zo dňa 28.8.2013 a sp. zn. 6CoE/122/2011, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/1553/2014, zo dňa 25.11.2015, rozhodnutia Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 8C/22/2011 a sp. zn. 4C/26/2011, ako rozhodnutie Okresného súdu Ružomberok č. k. 3C/46/2016-90 a rozsudok Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 10Csr/2/2016, zo dňa 16.1.2017. Žalovaný namietal, že súd prvej inštancie len konštatoval, že zmluva má spotrebiteľský charakter, avšak neuviedol k tomuto žiadne dôkazy.

27. Žalovaný razantne odmietol záver súdu prvej inštancie o vzniku bezdôvodného obohatenia, k čomu poukázal na uznesenie Krajského súdu v Prešove č. k. 1Co/79/2011-93, zo dňa 20.12.2011, podľa ktorého: „Pokiaľ ide o bezdôvodné obohatenie, dobrovoľné plnenie žalobcu, na čo bol zaviazaný právoplatným a vykonateľným rozsudkom nie je bezdôvodným obohatením žalovaného, nakoľko nešlo o majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu.“ Mal za to, že zo zmluvy o úvere nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, ktorú stanovuje zákon. Žalobca plnil na základe platne uzavretej zmluvy o úvere, táto nebola nikdy právoplatne vyhlásená za neplatnú, rovnako tak právny dôvod na plnenie z tejto zmluvy o úvere nikdy neodpadol (nedošlo k odstúpeniu od zmluvy, zrušeniu zmluvy a pod.) a majetkový prospech získal žalovaný z poctivých zdrojov. V nadväznosti na vyššie uvedené zopakoval, že nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia je premlčaný v celej výške.

28. Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje v celom rozsahu za správne, spravodlivé a náležité odôvodnené. Odvolanie žalovaného žalobca naopak považuje v celom rozsahu za nedôvodné a náležité neodôvodnené. Poukázal na to, že podstatnú časť odvolania žalovaný venuje skutočnosti, že pôvodný žalobca nemá postavenie spotrebiteľa, nakoľko predmetné zmluvy o úvere mu boli poskytnuté na účel podnikania, keďže v zmluvách je uvedené jeho obchodné meno a IČO. Mal za to, že súd prvej inštancie správne po vykonanom dokazovaní konštatoval, že všetky predmetné zmluvy o úvere, ktoré uzatvoril pôvodný žalobca so žalovaným, sú spotrebiteľskými úvermi na ktoré sa vzťahuje Zákon o spotrebiteľských úveroch. Žalovaný počas celého konania nepredložil žiadny hodnoverný dôkaz, že pôvodný žalobca nemá postavenie spotrebiteľa a predmetné zmluvy o úvere nie sú spotrebiteľskými úvermi, pričom súd prvej inštancie svoje rozhodnutie v tejto časti aj náležité a rozsiahlo v napadnutom rozhodnutí odôvodnil.

29. Zo strany žalovaného v odvolaní nebol spochybnený záver súdu prvej inštancie ohľadom výšky bezdôvodného obohatenia, ani skutočnosti na základe ktorých považoval predmetné spotrebiteľské zmluvy za bezúročné a bez poplatkové, teda uvedené závery súdu prvej inštancie nie sú medzi stranami sporu sporné, v dôsledku čoho je absolútne irelevantná námietka žalovaného, že nedošlo ani k jednej z foriem bezdôvodného obohatenia. Súd prvej inštancie sa náležité a správne vysporiadal aj so vznesenou námietkou premlčania zo strany žalovaného, pričom náležité aj odôvodnil svoj právny názor, prečo považuje námietku premlčania zo strany žalovaného za nedôvodnú, keď poukázal aj na závery vyplývajúce z rozsudku Súdneho dvora EÚ (prvá komora) z 22. apríla 2021 vo veci C-485/19 (LH proti Profi Credit Slovakia s.r.o.). Žalovaný v odvolaní žiadnym spôsobom neuviedol, prečo považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti vznesenej námietky premlčania za nesprávne, alebo neodôvodnené, alebo nezákonné. V tejto časti je teda odvolanie žalovaného absolútne nedôvodné, nespĺňajúce náležitosti odvolania voči rozsudku podľa ustanovení C. s. p., preto z uvedených dôvodov žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil a žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania.

30. V odvolacej replike žalovaný uviedol, že sa dostatočne vyjadril ku všetkým relevantným skutočnostiam a zotrval v celom rozsahu na svojich doterajších vyjadreniach.

31. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 C. s. p.) preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti, prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 a contrario C. s. p., keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku, ako aj v súvisiacom výroku o trovách konania ako vecne správne potvrdil (§ 387 ods. 1 C. s. p.) Rozsudok verejne vyhlásil 31.10.2022 (§ 387 ods. 1, § 219 ods. 3 C. s. p.).

32. Podľa § 387 ods. 2 C. s. p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Pretože odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov. Pokiaľ ide o záver súdu prvej inštancie, že na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu plnením bez právneho dôvodu, odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že právna úprava bezdôvodného obohatenia vychádza zo zásady, že ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí takéto obohatenie vydať. To, komu je povinný bezdôvodné obohatenie vydať (§ 456

Občianskeho zákonníka) vyplýva z konkrétneho právneho dôvodu, na základe ktorého záväzok vydať bezdôvodné obohatenie vznikol. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, z neplatného právneho úkonu, z právneho dôvodu, ktorý odpadol, z nepoctivých zdrojov alebo tým, že sa za iného plnilo, hoci mal podľa práva plniť sám (§ 451 ods. 2, § 454 Občianskeho zákonníka). Pre vyriešenie otázky, o ktorú skutkovú podstatu bezdôvodného obohatenia ide v posudzovanom spore, treba prihliadať na právnu úpravu zákona o spotrebiteľských úveroch. Podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. sa poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje špecifikované náležitosti podľa § 9 ods. 2. Z predmetnej právnej normy vyplýva, že následkom dohody zmluvných strán odporujúcej tam uvedeným ustanoveniam zákona o spotrebiteľských úveroch je tzv. fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru („považuje sa“). Ide teda o prípad bezdôvodného obohatenia, ktorý nastáva v dôsledku existencie osobitnej sankcie postihujúcej jednu zo zmluvných strán, upravenej priamo v zákone. Plnenie spotrebiteľa poskytnuté dodávateľovi nad rámec istiny dohodnutého spotrebiteľského úveru je tak bezdôvodným obohatením vzniknutým na strane dodávateľa z neplatného právneho úkonu. Zákonná fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru je totiž z hľadiska Občianskym zákonníkom pevne daných skutkových podstat bezdôvodného obohatenia akousi modifikáciou neplatnosti právneho úkonu vyvolanou (danou) špeciálnym charakterom aplikovaného hmotnoprávneho ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch. Toto odlišné právne posúdenie je však bez významu na vecnú správnosť záverov súdu prvej inštancie o dôvodnosti nároku žalobcu a na vyhodnotenie procesnej obrany žalovaného.

33. Vo vzťahu k podstatným tvrdeniam žalovaného v odvolaní, s ktorými sa odvolací súd musí v odôvodnení vysporiadať (§ 387 ods. 3 C. s. p.) hodno podotknúť, že ide v celom rozsahu o nedôvodnú argumentáciu a to s poukazom na správne vyhodnotenie skutkových a právnych okolností vedúcich k vyhovneniu žalobe. Súd prvej inštancie v preskúmvanej veci vykonal náležité dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti žaloby, ako aj na relevantnosť tvrdení žalovaného z hľadiska skutočností uvádzaných na jeho obranu vrátane ním namietaného premlčania nároku žalobcu. S námietkami a argumentami žalovaného sa súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia riadne a obsiahlo vysporiadal, uviedol prečo na ne neprihliadol a v dostatočne primeranom rozsahu poukázal na všetky podstatné skutočnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia.

34. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku v nadväznosti na podstatnú námietku žalovaného k povahe uzatvorených zmlúv o úvere ako zmlúv spotrebiteľských odvolací súd považuje za potrebné ozrejmiť, že základnú charakteristiku spotrebiteľských zmlúv upravuje Občiansky zákonník v ustanovení § 52 ods. 1, v zmysle ktorého spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti (§ 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka). Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatvorení a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti, alebo inej podnikateľskej činnosti (§ 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka). Na všeobecnú právnu úpravu ochrany spotrebiteľa v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka nadväzuje osobitná právna úprava ochrany spotrebiteľa v úverových vzťahoch, pričom sám žalovaný v podanom odvolaní argumentoval definíciou spotrebiteľa uvedenou § 2 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom od 11.6.2010) ako fyzickej osoby, ktorej je ponúkaný alebo bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania (resp. s účinnosťou od 1.12.2011: „...na iný účel ako na výkon povolania alebo podnikania.“). Vylúčenie aplikácie zákona č. 129/2010 Z. z. napíňa teda iba taká kategória „zamestnaní“ a „povolanií“, ktoré majú tzv. obchodný charakter, teda tých, ktoré spĺňajú definíciu podnikateľa v zmysle § 2 Obchodného zákonníka. Do tejto skupiny nepatria právne vzťahy, do ktorých vstupuje fyzická osoba v rámci „neobchodnej činnosti“, pričom však nie je možné vylúčiť, aby aj fyzická osoba, ktorá je inak podnikateľom, uzatvorila zmluvu o úvere nie v rámci svojej podnikateľskej činnosti, ale len ako fyzická osoba na súkromné účely.

35. V zhode so závermi súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza, že uvedenie identifikačného čísla žalobcu a čísla živnostenského reg. popri mene, priezvisku, adrese a rodnom čísle dlžníka, ani podpísanie vyhlásenia o tom, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon podnikania, nepostačuje bez ďalšieho, podľa názoru odvolacieho súdu na preukázanie, že dlžník uzavrel predmetné zmluvy o úvere ako fyzická osoba - podnikateľ a to práve v spojitosti so skutočnosťou, že ide o zmluvu formulárovú,

kde je uvedené vyhlásenie predtlačené bez možnosti jeho negovania, kedy následkom nepodpísania uvedenej časti by bolo neposkytnutie úveru a tiež s ohľadom na dlhodobú prax žalovaného, ktorý sa takýmto postupom snažil zamedziť aplikácii predpisov na ochranu spotrebiteľa, na ktorú poukázal aj súd prvej inštancie v odseku 16.2 napadnutého rozhodnutia.

36. Za takejto situácie nie je možné prisvedčiť ani obrane žalovaného o jeho dobrej viere, že žalobca úver použije na podnikateľskú činnosť. Sám žalovaný poukázal na rozhodnutie Z. A. I.. G. T. M. (C-464/01), v ktorom Európsky súdny dvor uviedol, že je na konajúcom národnom súde, aby rozhodol, či bola predmetná zmluva uzavretá s cieľom uspokojiť v nie nezanedbateľnom rozsahu potreby týkajúce sa obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti dotknutej osoby. Európsky súdny dvor v predmetnom rozhodnutí taktiež konštatoval, že pri posudzovaní charakteru zmluvy je potrebné zohľadniť, ak sa osoba, ktorá sa dovoľáva postavenia spotrebiteľa, správala tak, že u druhého účastníka zmluvy mohla oprávnené vzbudiť dojem, že koná na podnikateľské účely. Zo skutkových zistení však nevyplýva oprávnenosť takéhoto dojmu u žalovaného, naopak súd prvej inštancie zohľadnil vykonané dôkazy, v rámci ktorých bola i výpoveď svedka S. E., právneho predchodcu žalobcu, ktorý uvedené zmluvy uzatváral v pozícii dlžníka, pričom žalovaný na tento dôkaz okrem všeobecného spochybnenia nijako nereagoval. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie potom aj s poukazom na § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší správne vyhodnotil, že žalobca pri uzatváraní úverovej zmluvy vystupoval v pozícii spotrebiteľa.

37. Vzhľadom na námietku žalovaného, že na právne vzťahy založené spornými zmluvami o úvere uzatvorenými medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným je potrebné v zmysle § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka aplikovať výlučne ustanovenia Obchodného zákonníka a nie spotrebiteľské normy odvolací súd ozrejmuje, že Občiansky zákonník v ustanovení § 52 ods. 2 upravuje, že ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa použijú vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na právny vzťah založený predmetnou zmluvou je teda potrebné aplikovať nielen príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka v zmysle ktorých boli jednotlivé zmluvy uzatvorené, ale aj ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách uvedené v Občianskom zákonníku a tiež zákon č. 129/2010 Z. z., v zmysle ktorého súd prvej inštancie skúmal zmluvné podmienky obsiahnuté v zmluve a dospel aj k správny právny záverom o bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy.

38. Vo vzťahu právnym záverom iných súdov, na ktoré žalovaný vo svojom odvolaní poukazuje, odvolací súd poznamenáva, že viazanosť všeobecného súdu inými rozhodnutiami je vymedzená v § 193 C. s. p. (súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou SR, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je SR viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihniteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti). Podľa Čl. 144 ods. 1 Ústavy SR sú sudcovia pri výkone funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa Čl. 7 ods. 2, ods. 5 a zákonom. Všeobecne záväzné sú aj rozhodnutia Ústavného súdu SR vydané v konaní o súlade právnych predpisov podľa Čl. 125 ods. 6 Ústavy SR. Okrem takto vymenovaných prameňov práva je sudca pri rozhodovaní konkrétnej veci viazaný aj právnym názorom Ústavného súdu SR obsiahnutým v jeho rozhodnutí vydanom v konaní podľa Čl. 125 ods. 1 Ústavy SR na základe návrhu súdu a právnym názorom odvolacieho a dovolacieho súdu. Rozhodnutia iných prvoinštančných, resp. krajských súdov v obdobných sporoch, na ktorých závery žalovaný v odvolaní odkazuje, nepredstavujú v súlade s Čl. 2 ods. 2 Základných princípov C. s. p. ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, navyše skutkový stav v uvedených veciach nebol totožný so skutkovým stavom, z ktorého vychádzal súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí.

39. S poukazom na vyššie uvedené právne východiská, neboli skutočnosti uvádzané žalovaným ďalej spôsobilé zmeniť správnosť záverov súdu prvej inštancie, na ktorých založil svoje rozhodnutie; keďže žalovaný v podanom odvolaní ďalej neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktorými by preukázal nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, odvolací súd ostatné tvrdenia uvádzané v odvolaní nepovažoval za podstatné, t. j. také, ktoré by svojou relevanciou boli spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku

a preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku a v súvisiacom výroku o trovách konania potvrdil.

38. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. a § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že žalobcovi priznal proti žalovanému plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko mal vo veci plný úspech.

39. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).